Quelle: https://manuscripta.at/?ID=37150
Copyright: Göttweig, Benediktinerstift

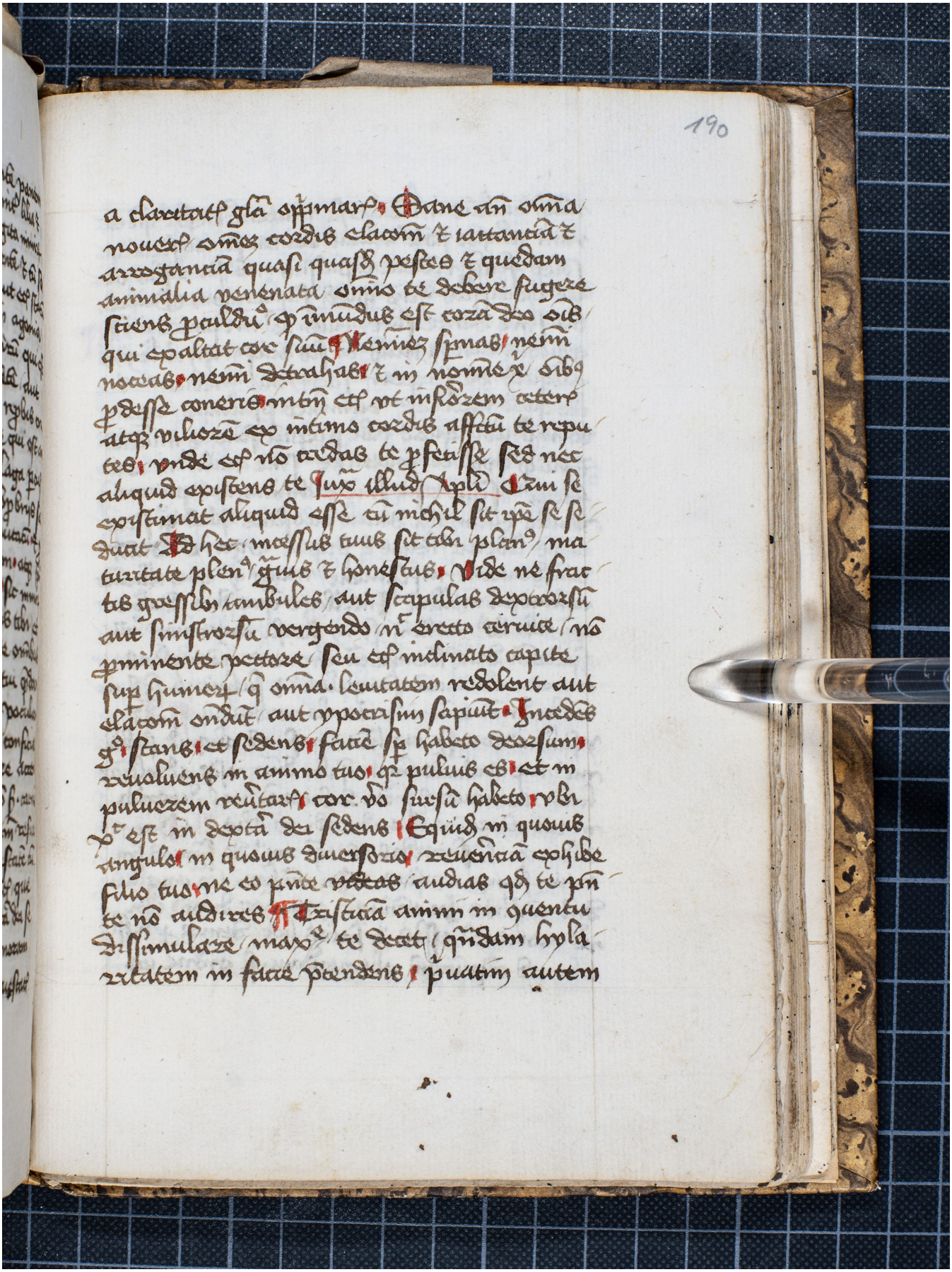

190

a claritate glie oppimere. Hanc ergo omna
nocere omes cordis claccum et iactantia et
arrogantia quasi quasdam pestes et quedam
animalia venenata omno te debere fugere
sicuti paulum quod inmundus est coram deo omis
qui exaltat cor suum. Nemiez spinas, nem
nocuas, nem detrahas et in nomine eius sibi
prodesse conere. mtm est vt misorem cetere
atque viliorem ex intimo cordis affectu te repu
tes. vnde est no credas te proficisse sed nec
aliquid existens te iuxta illud apli. Si qui se
existimat aliquid esse cum nichil sit ipse se se
ducit. Ad hec moessus tuus sit tam plenus ma
turitate plenus gravis et honestus. Vide ne frat
tas grossis tumbulis aut scapulas deorsum
aut sinistrorsum vergendo non erecto corpore, no
prominente pectore seu est inclinato capite
super humeri q omna lenitatem redolent aut
claccum ondut aut hypocrisim sapiunt. Incedes
gradiens et sedens fere sp habeto deorsum
revoluens in animo tuo quia pulvis es et in
pulverem revertaris cor vero sursum habeto vbi
deus est in deota dei sedens. Equidem in quibus
angulis in quibus diversoriis reverenter exhibe
filio tuo me eo prente vetas audias qd te pen
te no audires. Existima animum in quentu
dissimulare maxime te decet quidam hyla
ritatem in facie prendens. puatem autem